

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. *Petru Lascău*

IOSIF TRIFA

(continuare din numărul trecut)

În același an se naște și mișcarea penticostală din România. Ce tainice forțe spirituale ne încercau neamul în acele zile? și care din ele a învins? Este oare învingătoare ideologia întunericului care a scos în ilegalitate Oastea Domnului? Ce s-ar fi întâmplat în istoria noastră dacă Biserica Ortodoxă Română nu respingea șansa divină de-a se fi pregătit prin trezirea Oastei pentru marea confruntare cu ateismul militant comunist? În nemăsuratul Său har, Dumnezeu pregătește adăpostul înainte ca furtuna să se dezlănțuie. Oastea Domnului a fost o asemenea poartă deschisă spre victorie.

Mulți se întreabă de ce Biserica Ortodoxă Română nu e asemeni celei catolice din Polonia în relațiile ei cu statul comunist. Nu cumva asemănarea nu poate avea loc din pricina șansei respinse odată cu înăbușirea Oastei Domnului?

Nu este competența și nici locul meu să emit judecăți ca acestea. Privesc însă la neamul nostru, care acum 60 de ani declarase război sudalmei și băuturii, păcatelor și întunericului, convins că numai prin pocăință și nașterea din nou poate să dureze în istorie, fără să devină dușman lui Dumnezeu și să se încarce cu rușinea păcatului, și mă înfior la gândul că cei de azi dărâmă bisericile pentru a construi cârciumi, că pe buzele lor nu mai strălucește salutul ceresc: Slăvit să fie Domnul!” ci vorba murdară și sudama îngrozitoare. Oare întunericul a câștigat victoria? A luptat un erou național ca preotul Trifa în zadar? Au suferit urmașii lui, ca Traian Dorz și Niculiță Moldoveanu, în zadar? Nu! Victorianu poate fi decât a lui Isus Biruitorul.

Comemorăm anul acesta o sută de ani de la nașterea lui Iosif Trifa, și cincizeci de la moartea sa prematură, privind spre viitor, cu speranța mereu vie, că visul lui de curăție morală a neamului, de apropiere a țării de Dumnezeu, nu va întârzia să devină o realitate. El a înțeles că transformarea țării se face numai prin pocăință și prin mobilizarea la rugăciunea pocăinței în care trebuie să fie antrenați toți ostașii luminii, toți voluntarii acestui război spiritual. Poate că azi, când decăderea țării e cu mult mai mare ca în cumpăna anilor 1922-1923 - când îngenunchiat, preotul Trifa a primit străluminarea ideii cerești pentru a declara cu țaraîntreagă, război diavolului - este momentul să cercetăm mai îndeaproape această strălucită viziune și să o transpunem în realitate.

„Viața noastră trebuie să fie un cântec de luptă și de biruință. Trebuie să trăim o viață de biruitori. Dacă nu biruim, vom fi biruiți, dacă nu atacăm, vom fi atacați și înfrânți. (...) Falimentul creștinismului este o Biserică fără Cristos... Unde creștinii îl cunesc cu adevărat pe Isus cel Răstignit, acolo e Biserica cea vie care lucrează și face adevărate minuni...”

Idealul reîncreștinării neamului românesc, a readucerii lui la rădăcinile creștinismului primar, la temeliile biblice, nu a pierit din inimile urmașilor săi. Preluând conducerea în ilegalitate, Traian Dorz, este azi întruparea acestui ideal. Miile de tineri ostași, din piepturile cărora izvorăște cântarea de luptă și biruință, sunt o garanție a unei izbânzi care nu izbește privirile, dar care sigur își așteaptă laurii sub conducerea Domnului Oștirilor, Isus Biruitorul.

Să încheiem cu salutul ostășesc: Slăvit să fie Domnul! Amin!